

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Tychach wyrokiem z dnia 14 sierpnia 2013 r. w sprawie sygn. akt II K 984 / 10 – w punkcie 1 – uznał oskarżonego **W. J.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach od I do XXIV części wstępnej wyroku (k : 841 – 845) z tym ustaleniem, iż każdy z nich z osobna wyczerpywał ustawowe znamiona występku z art. 273 kk, zaś jako datę końcową każdego z czynów oznaczył na dzień 4 czerwca 2009 roku, oraz przyjął, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw i za to na mocy art. 273 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk skazał go na jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 2 oskarżonego W. J. uznano za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach od XXV do CXLI części wstępnej wyroku (k : 845 – 868) z tym ustaleniem, iż każdy z nich z osobna wyczerpywał ustawowe znamiona występku z art. 270 § 1 kk, zaś jako datę końcową każdego z czynów oznaczył na dzień 4 czerwca 2009 roku, oraz przyjął, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw i za to na mocy art. 270 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk skazał go na jedną karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 3, na mocy art. 91 § 2 kk oraz art. 86 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego W. J. karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

W pkt 4, na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego W. J. kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby w rozmiarze 3 lat.

W pkt 5 zaskarżonego wyroku, na mocy art. 71 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego W. J. akcesoryjną karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, gdzie wysokość jednej stawki dziennej ustalono za równoważną kwocie 20 złotych.

W pkt 6 zaskarżonego wyroku oskarżonego **T. W.** uznano za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach I do XXIV części wstępnej wyroku (k : 869 – 874) z tym ustaleniem, iż każdy z nich z osobna wyczerpywał ustawowe znamiona występku z art. 271 § 3 kk, oraz przyjął, iż zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw i za to na mocy art. 271 § 3 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk skazał go na jedną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 kk orzekł wobec niego grzywnę w wysokości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 złotych.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego T. W. kary pozbawienia wolności na okres próby w rozmiarze 2 lat.

Na mocy art. 627 kpk i art. 2 ust 1 pkt 3 oraz 4 oraz art. 3 ust 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzono od każdego z oskarżonych z osobna na rzecz Skarbu Państwa opłatę i tak od oskarżonego W. J. w kwocie 400 złotych, a od T. W. w kwocie 340 złotych oraz wydatki poniesione przez Skarb Państwa i tak od W. J. w kwocie 448 złotych, zaś od T. W. w kwocie 300 złotych.

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości apelacjami obrońców obu oskarżonych.

Skarżący – obrońca oskarżonego W. J. – zarzucił orzeczeniu:

1/ obrazę prawa materialnego tj. art. 270 kk, poprzez jego niewłaściwą subsumpcję, polegającą na zastosowaniu tego przepisu do opisu czynu, który nie odpowiada jego ustawowym znamionom;

2/ obrazę prawa materialnego tj. art. 273 kk, poprzez jego niewłaściwą subsumpcję, polegającą na zastosowaniu tego przepisu do opisu czynu, który nie odpowiada jego ustawowym znamionom;

3/ obrazę prawa materialnego tj. art. 273 kk, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na braku określenia tego, który z alternatywnych zespołów znamion tworzących typ tego czynu zabronionego a ujętych w przepisach art. 271 i 272 kk został przyjęty w jego kwalifikacji prawnej;

4/ obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na jego treść, tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegającą na braku zamieszczenia w wyroku dokładnego opisu czynów przypisanych oskarżonemu;

5/ obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na jego treść, tj. art. 7 kpk przez oparcie ustaleń faktycznych na ocenie dowodu z zeznań świadka M. Ś. dokonanej z przekroczeniem granic swobodnej ich oceny, polegającej na wyprowadzeniu wniosku, który nie wynika logicznie z przyjętych przesłanek, tj. o świadomości oskarżonego posługiwania się podrobionymi fakturami VAT, na skutek tego, że oskarżony te faktury sprawdzał i akceptował, podczas gdy dla stwierdzenia niezgodności treści faktury z rzeczywistym stanem rzeczy niezbędna jest wiedza o tej rzeczywistości, której oskarżony nie miał i nie mógł mieć, a także o tym, że oskarżony odniósł korzyść majątkową z posłużenia się podrobionymi fakturami, podczas gdy wniosek taki jest całkowicie nieuprawniony.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca oskarżonego W. J. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od stawianych zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tychach.

Apelację od całości wyroku wniósł także obrońca oskarżonego T. W., który zarzucił orzeczeniu :

1/ obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 2 § 2 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, która miała wpływ na treść wyroku, poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej, rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz dokonanie jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów;

2/ błąd w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść wyroku, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu aktem oskarżenia czynów.

Wskazując powyższe zarzuty obrońca oskarżonego T. W. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego T. W. okazała się zasadna i jako taka zasługiwała na uwzględnienie w zakresie złożonego wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego W. J. okazała się jedynie częściowo skuteczna i to o tyle, że wobec jej wniesienia oraz rozpoznania, przy skorzystaniu przez Sąd odwoławczy z instytucji opisanej w art. 440 kpk, koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku także w pkt 1, w stosunku do oskarżonego W. J. i w tej części przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tychach.

Sąd Rejonowy w Tychach skazując oskarżonego T. W. za popełnienie 24 czynów opisanych w punktach I do XXIV części wstępnej wyroku, każdego wyczerpującego ustawowe znamiona występku z art. 271 § 3 kk, przyjął jego działanie w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk.

Z opisu każdego z czynów wynikało natomiast, iż każdorazowo zachowanie T. W. nakierowane było na osiągnięcie korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie stanowiącej 5% wartości wystawionej nierzetelnej faktury VAT, która dokumentowała nie zaistniałe zdarzenie gospodarcze i tym samym stanowiła poświadczenie nieprawdy co do okoliczności mających znaczenie prawne.

Ustaleń faktycznych w tej materii Sąd I instancji dokonał jednak w zasadzie jedynie na treści zeznań świadka K. B., zatrudnionej w Urzędzie Skarbowym w T. w dziale Kontroli Podatkowej, która przedstawiała w nich treść ewoluujących zresztą zeznań składanych przez T. W. w sprawie uprzednio prowadzonej w Urzędzie Skarbowym w P., bowiem z żadnego innego dowodu przeprowadzonego w postępowaniu przed Sądem I instancji nie wynika taki

przebieg stanu faktycznego. Zwłaszcza, jakkolwiek świadkowie M. Ś., Z. D., P. H., M. K. nie kojarzyli firmy (...) T. W. jako współpracującej z podmiotem gospodarczym należącym do oskarżonego W. J., to z ich zeznań nie wynikał kategoryczny brak możliwości takiej współpracy (świadkowie P. H. i dodatkowo świadek J. O. istnienia współpracy takiej nie wykluczali i wskazywali, iż oskarżony równolegle prowadził około 20 – 30 budów), i na pewno nie wynikało, by zachowanie T. W. nakierowane było na osiągnięcie korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w konkretnej – ustalonej przez Sąd I instancji – kwocie stanowiącej 5% wartości wystawionej nierzetelnej faktury VAT.

Ta zasadnicza dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonego T. W. okoliczność wynikała jedynie z zeznań świadka K. B., która w swych złożonych w przedmiotowej sprawie zeznaniach relacjonowała treść zeznań, które w innym postępowaniu składał T. W., oskarżony w niniejszej sprawie. W tej sytuacji, niezależnie od okoliczności, iż w toku niniejszej sprawy oskarżony T. W. odmówił składania jakichkolwiek wyjaśnień, uznać należało, iż Sąd I instancji w sposób rażąco naruszył zakaz dowodowy o charakterze bezwzględny i w niedopuszczalny sposób, czyniąc swe ustalenia faktyczne, oparł się na treści odnośnych fragmentów zeznań świadka K. B..

Stanowisko takie znajduje swe oparcie wprost w treści przepisu art. 389 § 1 kpk, z którego wynika, że przy przesłuchiowaniu na rozprawie oskarżonego wolno, w sytuacjach w tym przepisie opisanych, odczytywać jedynie protokoły jego wcześniejszych wyjaśnień i – a contrario do art. 391 § 2 kpk – nie jest dopuszczalne odczytywanie wówczas tego co powiedział on uprzednio jako świadek (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2002 r., IV KKN 13/02). Bez wątplenia przy tym zakaz wynikający z powyższych przepisów należy rozumieć także jako zakaz odtwarzania również w inny niż odczytanie sposób uprzednich jego zeznań w charakterze świadka, a więc także poprzez dopuszczenie dowodu z zeznań świadka na okoliczność treści tych zeznań.

Oczywistym przy tym jest, że obowiązujące przepisy wykluczają możliwość odczytywania oskarżonemu protokołów jego zeznań złożonych uprzednio w charakterze świadka, czego na gruncie niniejszej sprawy Sąd I instancji nie uczynił, nie dostrzegł przy tym jednakże, iż niedopuszczalne jest także odtwarzanie w inny sposób tych zeznań, np. przez przesłuchanie funkcjonariusza prowadzącego ongiś to przesłuchanie, tj. „przesłuchanie osoby przesłuchującej” (zob. w. SN z 20 sierpnia 1970 r., I KR 82/70, OSNPG 11-12/1980, poz. 157), czy też – co miało miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy – świadka relacjonującego treść zeznań objętych zakazem dowodowym, z którymi uprzednio zapoznał się prowadząc postępowanie.

Dlatego w tej materii, celem poczynienia stanowczych ustaleń co do istnienia, bądź nie współpracy gospodarczej firm oskarżonych W. J. i T. W. (ew. zlecenia przez tego ostatniego podwykonawstwa innym podmiotom) zaskarżony wyrok należało uchylić w części dotyczącej oskarżonego T. W. (w całości) oraz w pkt 1 w zakresie dotyczącym oskarżonego W. J. wskazując w tej materii dodatkowo przepis art. 440 kpk, i sprawę przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tychach. Ten, ponownie orzekając poczyni stanowcze ustalenia w omawianym zakresie, tj. czy miała miejsce rzeczywista współpraca gospodarcza obu firm, którą dokumentować miały faktury wystawiane przez T. W., czy też takowej współpracy nie było, co mogłoby świadczyć o realizacji przez tego oskarżonego znamion typu czynu zabronionego z art. 271 § 1 kk. A nadto czy można mu przypisać realizację znamion występku z art. 271 § 3 kk przy ustaleniu, czego na gruncie materiału dowodowego zgromadzonego na obecnym etapie postępowania nie sposób przesądzić, że oskarżony T. W. działał z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie, względnie innej osoby i na czym działanie takie miałyby polegać.

Koniecznym jest przy tym, jako że zarówno oskarżony T. W., jak też W. J. odmówili składania jakichkolwiek wyjaśnień, poszerzenie materiału dowodowego sprawy w kierunku dążącym do wykrycia prawdy obiektywnej, choćby w postaci wspomnianych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku akt sprawy prowadzonej w Urzędzie Skarbowym w P. (por. k : 6, t. I).

Dlatego też Sąd odwoławczy uchylił wyrok Sądu I instancji w omawianej części i przekazał sprawę obu oskarżonych do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tychach, który ponownie orzekając przeprowadzi postępowanie dowodowe, w taki sposób, by zgromadzić kompletny materiał dowodowy konieczny do wydania w sprawie

stanowczego rozstrzygnięcia, uwzględniając przy tym wskazane wyżej uwagi i stwierdzoną przez Sąd odwoławczy konieczność poszerzenia materiału dowodowego i wnikliwego rozważenia okoliczności sprawy.

Zaś po wyczerpującym zebraniu dowodów Sąd I instancji winien poddać je kompleksowej analizie i ocenie, zgodnej z wymogami art. 7 kpk, pamiętając przy tym, by nie przekroczyć granic swobody przyznanej prawem. Następnie zaś dokonać ustaleń faktycznych i wyprowadzić merytoryczne wnioski końcowe, co do zachowań obu oskarżonych, rozstrzygając sprawę po raz wtóry.

Wobec powyższego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy ograniczył rozpoznanie apelacji obrońcy W. J. do zarzutów odnoszących się do skazania tegoż oskarżonego za ciąg przestępstw z art. 270 § 1 kk mu przypisany w pkt 2 zaskarżonego wyroku.

W tej materii obrońca oskarżonego wskazał przede wszystkim na zarzut obrazy prawa materialnego, art. 270 kk, poprzez jego niewłaściwą subsumcję.

Zarzut ten – w ocenie Sądu Okręgowego – nie został właściwie sformułowany, bowiem oczywistym jest, iż zarzutu obrazy prawa materialnego nie można skutecznie stawiać, jeżeli jednocześnie stawia się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść wydanego orzeczenia. Zarzut taki można formułować jedynie w sytuacji, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, a więc skarżący, stawiając taki zarzut, musi wykazać, że nastąpiło wadliwe zastosowanie (lub niezastosowanie) prawa materialnego w orzeczeniu opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28.06.2005 r., II AKa 99/05, Prok.i Pr. 2006/5/44, wyrok SA w Krakowie z dnia 2 lutego 2006 r., sygn. II Aka 265 / 05).

Tymczasem skarżący – obrońca oskarżonego W. J. – jakkolwiek nie zarzucił *expressis verbis* wyrokowi Sądu I instancji błędu w ustaleniach faktycznych, to kwestionując poczynioną przez ten organ ocenę materiału dowodowego sprawy w postaci zeznań M. Ś., dążył do wykazania błędu w tych ustaleniach, jakoby oskarżony nie miał świadomości posługiwania się podrobionymi fakturami VAT, o czym niżej.

Niezasadny był także kolejny zarzut wskazany w apelacji obrońcy oskarżonego w. J., a to obrazy przepisów prawa procesowego, tj. art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegającej na braku zamieszczenia w wyroku dokładnego opisu czynów przypisanych oskarżonemu, w zakresie czynów z art. 270 § 1 kk. Do znamion tego przestępstwa należy bowiem użycie sfalszowanego (podrobionego lub przerobionego dokumentu), jako autentycznego. Sąd I instancji w każdym z przypisanych oskarżonemu czynów opisał te znamiona, zatem opis czynów nie wskazuje na takowe braki i – w ocenie Sądu Okręgowego – nie ma konieczności wskazywania w wyroku wobec kogo oskarżony używał przedmiotowych faktur, bowiem wynika to wprost z uzasadnienia zaskarżonego wyroku – wobec organów skarbowych.

W tym miejscu, niejako na marginesie należy zaznaczyć, iż Sąd odwoławczy dostrzegł problem korelacji przepisów prawa karnego materialnego, których realizację przypisano oskarżonemu W. J. z art. 270 § 1 kk w postaci posługiwania się jako autentycznymi podrobionymi dokumentami w postaci faktur VAT oraz ustawy karnej skarbowej – przepisów art. 62 § 2 kks lub art. 76 § 1 kks, lecz ewentualnym dalszym dywagacjom w tej kwestii – kwalifikacji prawnej jego zachowania, na co nie zwrócił uwagi skarżący obrońca oskarżonego – sprzeciwia się treść zakazu *reformationis in peius*, bowiem wyrok Sądu I instancji został zaskarżony jedynie na korzyść oskarżonego apelacją jego obrońcy, a więc nie sposób w dalszym postępowaniu byłoby czynić dodatkowych ustaleń dla niego niekorzystnych, tj. przypisać realizację dodatkowych znamion i tym samym zwiększyć zawartość ładunku kryminalno – prawnej oceny czynu, jak również ewentualnie rozważać przyjęcia jego odpowiedzialności na gruncie przepisów prawa karnego skarbowego, bo stanowiłoby to wyjście poza granice oskarżenia w zakresie zarzucanych mu czynów z art. 270 § 1 kk.

Nadto Sąd Okręgowy nie doszedł, w którym to fragmencie pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy miał, na co wskazuje obrońca oskarżonego W. J. (k : 957) „młcząco założyć, że oskarżony osiągnął korzyść majątkową na skutek obniżenia podstawy wymiaru podatku dochodowego a także rozliczenia podatku VAT o wartości wynikające z faktur dokumentujących nieistniejące stosunki gospodarcze”, bowiem nie wskazują na to ani opisy przypisanych mu

czynów, ani też treść uzasadnienia wyroku, ani zwłaszcza okoliczność, że wobec oskarżonego orzeczono grzywnę o charakterze akcesoryjnym z art. 71 § 1 kk, nie zaś na podstawie art. 33 § 2 kk.

Sąd Okręgowy uznał ponadto – w odniesieniu do ostatniego z zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego W. J. – że w zakresie czynów przypisanych temuż oskarżonemu w pkt 2 wyroku składających się na ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 kk, Sąd I Instancji zgromadził w sprawie pełny materiał dowodowy w żadnej mierze nie wymagający poszerzenia lub uzupełnienia, czego zresztą skarżący nie kwestionował.

Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego Sąd merytoryczny w prawidłowy sposób poczynił swe stanowcze ustalenia faktyczne w sprawie, w zakresie dotyczącym czynów opisanych w jego pkt 2, i dokonał ich właściwej oceny. Zaś wnioski, do jakich doszedł, wbrew twierdzeniom skarżącego, uznać należy za logiczne, przemyślane i odpowiadające wiedzy oraz doświadczeniu życiowemu.

W tym zakresie przywołać należy ugruntowany pogląd orzecznictwa Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 11 lutego 2004 r., sygn. IV KK 323 / 03, Prok. i Pr. Z 2004 r., nr 8, poz. 9), że kontrola instancyjna oceny dowodów z natury swej nie obejmuje sfery sędziowskiego przekonania, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych istotnych dowodów lub logicznej błędności rozumowania i wnioskowania), albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy.

W przedmiotowej sprawie w omawianym zakresie Sąd odwoławczy, nie dopatrył się uchybień w tak zakresie zgromadzenia, jak i oceny materiału dowodowego. Sąd I instancji w sposób wnikliwy ocenił wszystkie zgromadzone, a odnoszące się do zachowania oskarżonego dowody i dał wyraz tej ocenie w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia. Ocena ta w żadnym zakresie nie może być uznana za dowolną, nie wykracza też poza ramy swobodnej oceny dowodów wskazanej w przepisach art. 7 kpk.

Uzasadnienie wyroku, w powyższym zakresie odpowiada wymogom art. 424 kpk i pozwala na kontrolę odwoławczą prawidłowości rozstrzygnięcia.

Sąd merytoryczny ponad wszelką wątpliwość ustalił, czego skarżący nie kwestionował, iż przedmiotowe w sprawie faktury opatrzone pieczęciami Firmy Budowlano Handlowej (...) J. K., Przedsiębiorstwa Usługowo – Handlowego (...) SC w T. (Z. R.) i Zakładu (...) K. M. zostały podrobione, co świadczy wprost o tym, że powyższe podmioty nie wykonywały na rzecz firmy oskarżonego żadnych usług, za które wystawiłyby rzeczony faktury.

Nadto, mając wzgląd na logiczną i znajdującą oparcie w przeprowadzonych w sprawie dowodach – w tym zwłaszcza w zeznaniach świadka M. Ś. – argumentację Sądu I instancji, wbrew twierdzeniom apelującego, nie ulega wątpliwości, iż oskarżony W. J., który osobiście kontrolował i akceptował do wypłaty każdą fakturę miał pełną świadomość, iż rzeczony faktury zostały podrobione. Oskarżony osobiście akceptował przedmiotowe w sprawie faktury, które – co słusznie dostrzegł Sąd meriti – nie trafiały do niego w ramach normalnej procedury, tj. za pośrednictwem M. Ś.. Nadto W. J. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej osobiście był odpowiedzialny za rozliczenia z różnymi podmiotami, a w tym Urzędem Skarbowym i nie mógł on skutecznie powoływać się na nieświadomość posługiwania się fakturami, które nie odzwierciedlały faktycznych zdarzeń gospodarczych i nie może być skutecznie kwestionowane, że miał on pełną świadomość posługiwania się podrobionym, a wyżej powołanymi fakturami VAT. Nie sposób też uznać, iż oskarżony – doświadczony przedsiębiorca – nie miał wiedzy z jakimi podmiotami, zwłaszcza na skalę wskazaną w przedmiotowych fakturach, współpracuje.

Nie budzi też żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego dokonana przez Sąd I instancji ocena zeznań świadka M. Ś.. W całości zasługiwały one na przyznanie walory wiarygodności, jako logiczne, spójne i dokładne. Nadto zeznania tegoż świadka nie były odosobnione i znajdowały swe potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym, w tym zwłaszcza w zeznaniach K. M., Z. R., J. K. i Z. D..

Sąd I instancji słusznie nie dostrzegł istnienia jakichkolwiek podstaw dla kwestionowania zeznań tegoż świadka, bowiem M. Ś. nie miała żadnych powodów, by pomawiać oskarżonego o zachowania, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Na istnienie takich powodów nie wskazywał też sam oskarżony. Zwłaszcza zgodne z doświadczeniem życiowym są te zeznania świadka opisujące procedury postępowania z dokumentami – przede wszystkim wpływającymi do biura fakturami VAT, które M. Ś. miała obowiązek przyjąć i przedstawić do akceptacji oskarżonego W. J., który osobiście zatwierdzał każdą fakturę do wypłaty.

W ocenie Sądu odwoławczego apelacja obrońcy oskarżonego W. J., w omawianej części sprowadza się w zasadzie do polemiki z prawidłową analizą i oceną dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, i wynikającymi z tej oceny ustaleniami faktycznymi.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, jak to uprzednio już sygnalizowano, zasługuje na aprobatę, a to dlatego, że jest logiczna spójna i uwzględnia zasady doświadczenia życiowego, a nadto nie przekracza granic zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk).

Wskazać w tym miejscu trzeba i podkreślić, że przekonanie Sądu meriti o wiarygodności, bądź niewiarygodności przeprowadzonych dowodów pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 kpk, o ile tylko jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jaki i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto jest wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., II KK 12 / 06, Lex 193084).

Ponadto należy podkreślić, że zasada swobodnej oceny dowodów jest zawsze podporządkowana zasadzie bezpośredniości w postępowaniu dowodowym, która w niniejszej sprawie została zachowana.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, że skoro Sąd I instancji zetknął się bezpośrednio z przeprowadzonymi dowodami i spełnił wszystkie wskazane wyżej warunki, a taka jest właśnie ocena Sądu odwoławczego, to dokonana przez Sąd merytoryczny ocena dowodów i poczynione w oparciu o nią ustalenia faktyczne, w zakresie dotyczącym oskarżonego W. J. (w pkt 2 wyroku), skutecznie kwestionowane być nie mogą.

Zbędne więc jest powtarzanie w dalszym zakresie logicznej i przekonującej argumentacji Sądu I instancji (por. postanowienie SN z dnia 2.08.2006 r., II KK 238 / 05, Lex nr 193046), bowiem Sąd odwoławczy oceną tę w całości podziela.

Sąd Okręgowy nie znalazł także podstaw do kwestionowania zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej wymiaru jednej kary pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z art. 270 § 1 kk (z pkt 2 zaskarżonego wyroku). Kara ta, w orzeczonym przez Sąd I instancji wobec oskarżonego rozmiarze, zasługuje na pełną aprobatę, kwestie jej wymiaru należycie uzasadniono, zatem nie ma podstaw, by uznać, iż była ona – nie tyle rażąco, co w ogóle – surowa.

Konsekwencją uchylecia rozstrzygnięcia z pkt 1 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazaniem sprawy oskarżonego W. J. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji było uchylene rozstrzygnięcia z pkt 3 zaskarżonego wyroku o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec tego oskarżonego a także uchylene rozstrzygnięć z z punktów 4 i 5 wyroku w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczonej wobec tego oskarżonego.

Mając wzgląd na argumentację Sądu I instancji i w pełni dzielając przedstawioną motywację w tym zakresie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk, warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego W. J. kary pozbawienia wolności w pkt 2 zaskarżonego wyroku na okres próby wynoszący 3 lata i na zasadzie art. 71 § 1 kk orzekł wobec niego karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego W. J. utrzymany został w mocy.

Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia było zasądzenie od oskarżonego W. J. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 380 złotych tytułem opłaty za obie instancje w części utrzymującej zaskarżony wyrok w mocy oraz wydatków postępowania odwoławczego w 1/2 ich części, tj. w kwocie 10 /dziesięciu/ złotych.